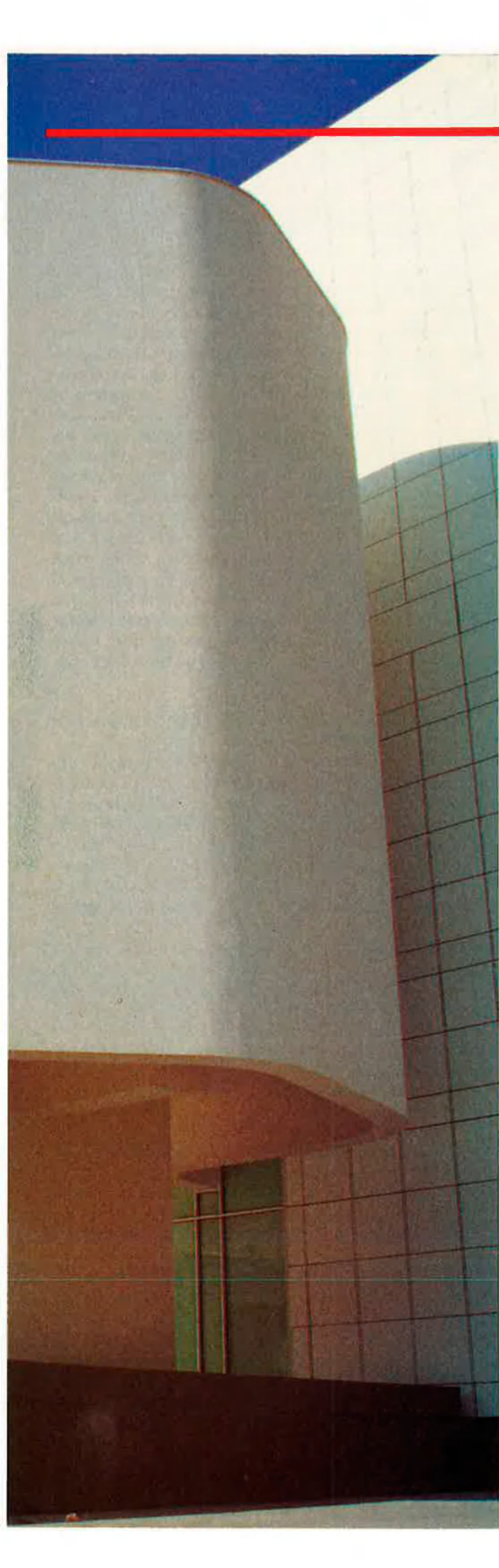

L'ART ES VESTEIX DE BLANC A BARCELONA

El dia 23 de novembre s'obren les portes de l'esperat Museu d'Art Contemporani de Barcelona. EL TEMPS ha recollit les opinions d'artistes, arquitectes, galeristes i directors de museus sobre les realitats del centre.

Moltes apostes, il·lusions i projectes entorn del Museu d'Art Contemporani de Barcelona s'han llançat, des de fa temps, sobre el tauler de previsions. S'han sentit tot tipus de pronòstics i voluntats al voltant d'un projecte que, finalment, esdevé aquest 28 de novembre una realitat tangible. EL TEMPS ha escoltat arquitectes, artistes, directors de museus i altres membres del ram, els quals manifesten desitjos personals, esperances i opinions referides a aquesta nova presència, una peça important que ajuda a completar el panorama museístic del nostre país. Les declaracions recorren els principals aspectes del MACBA que, per altra banda, han estat objecte de debats en els darrers temps –com el projecte museogràfic o l'efecte urbanístic, que han abanderat controvèrsies ben animades.

El MACBA ha de fer de Barcelona una ciutat “capdavantera en la creació artística”, “un punt d'obligada consulta en els circuits internacionals”, diuen Joan Gaspar i Pilar Parcerisas. La comesa no és fàcil, el projecte de Miquel Molins, el director, representa una proposta arriscada, que pot oferir sorpreses en els seus resultats, si es té en compte que darrere “no hi ha una col·lecció sòlida ni un museu anterior”, fet que segons Parcerisas, “fa d'aquest projecte una incògnita”.

A més, el MACBA ha d'obrir-se camí en una geografia urbana que ja cobreix, en els espais de la Fundació Miró, de la Tàpies i del Museu Picasso, un període de la plàstica amb el qual també s'ha compromès el nou museu. És evident que es produirà una reordenació de l'equilibri cultural de Barcelona sense que això vulga dir el naixement de competències. “Entenc” –declara la directora de la Fundació Miró, Rosa Maria Malet–, “que el nou centre ha de servir per a cobrir possibles mancances, no per a obligar a buscar un espai diferent als centres ja existents”.

Ara, amb la tan esperada inauguració, es farà palès l'efecte catalitzador del MACBA en el món no únicament museístic sinó també en l'estratègia urbana de la ciutat de Barcelona. Perquè el Museu, junt amb el veí Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, i la futura seu de la Facultat de Geografia i Història –els solars de la qual completen aquesta triangulació cultural–, són el motor de regeneració d'un barri de Ciutat vella que exigeix amb urgència una intervenció. Si el futur projecte del Born aglutinarà una part de la vida acadèmica i cultural de la ciutat de Barcelona, o si el front de mar ha esdevingut l'espai d'oci de la ciutat –així ho explica Oriol Bohigas–, els voltants del Convent dels Àngels esdevindran un nou focus d'atenció cultural en què els diversos elements es conjuminen de manera harmoniosa. Uns fruits que veuran la llum, segons ha avançat el director del CCCB, Josep Ramoneda, a partir del 1997 amb exposicions “importades” i futures produccions pròpies.

Però aquest desig d'obertura i de relació, aquesta voluntat d'intercanvi, es desdibuixa igualment amb l'altre gran punt de referència que té el nostre país: l'IVAM. Un esforç comú i una comunicació estreta, “per proximitat geogràfica i temàtica”, tal com qualifica Juan Manuel Bonet, comencen a establir-se entre les dues institucions, per tal de cobrir de manera fidedigna tot l'entramat de l'art contemporani. Perquè tots dos contenen en la seua essència un mateix compromís de partida: Potenciar l'art català contemporani des d'una perspectiva universalista. Voluntat que també comparteix Andreu Alfaro, perquè “un museu català no significa que siga exclusivament un museu per a catalans”, com tampoc no significa que la “universalitat vinga de Nova York”.

Fet i fet, el nou fill de Barcelona, obre finalment una superfície immaculada a les pulsions i ingerències plàstiques del nostre temps, tot contribuint a vestir l'art de blanc. EL TEMPS us en mostra alguns racons. **Eliseu T. Climent / Montserrat Serra**